

πλάσμα

πλάσμα, το, ουσ. [<αρχ. πλάσμα], το πλάσμα. **1.** ο άνθρωπος: «είσαι αχάριστο πλάσμα || είσαι ηλίθιο πλάσμα». **2.** γυναίκα εξαιρετικής ομορφιάς: «γνώρισα ένα πλάσμα, που, μόλις το δεις, θα σου τρέχουν τα σάλια! || για δες ένα πλάσμα που περνάει απ' τ' απέναντι πεζοδρόμιο!». (Λαϊκό τραγούδι: τ' ωραιότερο **πλάσμα** του κόσμου για μένα είσαι εσύ, η μεγαλύτερη αγάπη απ' όλες, μωρό μου, είσαι εσύ). Ισχύει και για άντρα. **3.** λέγεται και για ζώο ράτσας: «αυτό τ' άλογο είναι ξεχωριστό πλάσμα». Υποκορ. **πλασματάκι, το**.

-είναι πλάσμα της φαντασίας σου, είναι επινόημα, δημιούργημα της φαντασίας σου: «μου λες πως τα 'φτιαξες με την κόρη του τάδε εφοπλιστή, αλλά δε σε πιστεύω, γιατί είναι πλάσμα της φαντασίας σου || όλα αυτά τα κατορθώματα που μου αραδιάζεις, είναι πλάσματα της φαντασίας σου».

- πλάσμα του Θεού, λέγεται, εκτός από τον άνθρωπο, και για κάθε έμψυχο δημιούργημα του Θεού: «γιατί το χτυπάς το γατάκι, κι αυτό πλάσμα του Θεού είναι! || ήταν τόσο καλός ο καιρός, που χαίρονταν όλα τα πλάσματα του Θεού».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας